

[Aksel Larsen.]

store lande, der aldrig har villet os noget særlig godt, og så at sige ja til Norden.

Jeg tror ikke, vi skal sige ja til fællesmarkedet og sige nej til Norden; jeg tror, vi skal sige ja til Norden. Mulighederne er til stede, og jeg er sikker på trods den massive agitation, der bliver sat ind, at når folkeafstemningen kommer, så vil befolkningen møde frem i et sådant tal, at det flertal, der findes her i salen nu, vil vise sig at repræsentere et mindretal i befolkningen. (*Bifald fra tilhørerspladserne*).

Formanden: Jeg tror ikke, tilhørerne er klar over, at mishags- og bifaldsytringer ikke er tilladt.

Gert Petersen: Det er jo sandhedens time, der er ved at nærme sig, ikke sådan at forstå, at den afgørelse, som skal træffes i denne omgang her i folketinget, er den endelige afgørelse — den endelige afgørelse vil blive truffet af den danske befolkning — men jeg tror, at den debat, vi fører i dag, får stor betydning for debatten i de næste måneder, som vil føre frem til den afgørelse, befolkningen vil træffe.

Det er alligevel ikke tilfældigt, at man kan bruge udtrykket „sandhedens time“ om det, som sker nu, for nu må vi have sandheden frem, og det er meget vel muligt at gøre det på baggrund af den redegørelse, vi fik i går fra handelsministeren, på baggrund af den redegørelse, handelspropaganda-, undskyld, handelssekretariatet har udsendt, og sammenholde disse redegørelser med nogle af kendsgemningerne.

Jeg kunne her sige nogle ord om de udenrigs- og sikkerhedspolitiske spørgsmål. Jeg vil tage mit udgangspunkt i en bemærkning, som socialdemokratiets ordfører, hr. Poul Dalsager, kom med. Han sagde: vi — det må være socialdemokratiet — accepterer ikke et udenrigspolitisk samarbejde, der betyder, at Europa skal tale med én stemme.

Denne udtalelse af hr. Poul Dalsager svarer meget godt til fremstillingen hos udenrigsøkonomiministeren, som reducerer det udenrigspolitiske samarbejde inden for Fællesskaberne til „dette konsultative samarbejde“, som Danmark efter regeringens opfattelse må være interesseret i at deltage i.

Han kalder det et nyttigt forum for udveksling af synspunkter, der giver muligheder for at gøre en række af vore vigtigste samarbejdspartnere bekendt med danske tanker.

Handelssekretariatet skriver i sin redegørelse:

„Fra dansk side har man gjort den opfattelse gældende, at samarbejdet — altså det udenrigspolitiske samarbejde — fortsat bør være af konsultativ karakter.“

Der står videre at læse i handelssekretariatets beretning, som vi jo fik her i går eller i forgårs:

„Ifølge Davignonrapporten skal alle vigtigere udenrigspolitiske spørgsmål kunne drøftes. Man har dog fra dansk side gjort opmærksom på, at Danmark ikke ønsker, at der drøftes sikkerhedspolitiske spørgsmål under de her omtalte konsultationer, idet dette emne efter dansk opfattelse hører hjemme i NATO.“

Lad mig indskyde i en parentes her, at jeg synes, det er ganske betegnende og karakteristisk for det udredningsarbejde, som stilles til rådighed for folketinget og for befolkningen, at man i en sådan fremstilling glemmer at oplyse, at der foreligger et svar fra Fællesskabet på dette danske forbehold, et svar, som helt klart går ud på, at dette danske forbehold ikke kan godtages. Det har man ikke taget med i denne redegørelse. Det synes jeg er at give — for at sige det meget mildt — et skævt billede af, hvordan tingene forholder sig.

Det var i og for sig en parentetisk bemærkning. Det, som jeg gerne vil have frem i første række, er den kendsgemning, at man fra regeringens side, fra regeringspartiets side i en lidt mindre grad — det kan jeg ikke rigtig lodde — fra de øvrige handelspartiers side, kører på, at det udenrigspolitiske samarbejde er uforpligtende, det er sådan lidt løs snak i hjørnerne, og det kommer der egentlig ikke meget ud af.

Vi har altså nu hørt den socialdemokratiske ordfører ligefrem sige, at han ikke vil acceptere, at Europa skal tale med én stemme. Ja, enten er den socialdemokratiske ordfører uvidende om, hvad der er besluttet inden for Fællesskaberne, eller også taler han mod bedre vidende. Jeg tror ikke det sidste. Jeg tror, at man ikke har gjort sig klart, hvad det er, man er i færd med at skrive under på, og måske har hr. Aldo Moro haft